

سروزی۔

براہوئی خلقی شاعری ٹی نے سروزی ناھیر اک ہم ڈو بریرہ۔ داھیر ایلوھیر تیان جتا رے۔ داھیر اے خلقی آ
مخلوق علاج کن خلکرہ۔ داردٹ پروفیسر شبیر شاہوانی پانک ”سروزی خلقی شیر آتئی اسہ دونو جتا و شیر کسے ہرا ایلو شیر آ تیان
جتا اے داھیر اے پہوال آک علاج کن ہم کھینو۔ دنکہ دامت نا عقیدہ اسے کہ ہرا تم مستک جتی مسرہ تو اوقا جن آتے
کشنگ کن اسہ پخیر اسے ہیرہ تو پخیر سروزی نامک اٹ ہمو جتی نا علاج اے کر یکہ۔ سروزی موسیقی نا آلہ اسے داڑان اسہ
جوانو اساز اس ددی مریک۔ ہرا دے جتی آ بندغ خوش تنک۔ تو اینو ہم دا پوسکتا دور ٹی پارہ ہیرہ باگل یا موسیقی ناروٹ
نفسیاتی علاج مریک تو دانا بند او ہے براہوئی خلقی آ پہول اتے آن تنخو کے کہ او فک سروزی نامک اٹ علاج کریرہ۔ سروزی
سروزی نا خلوکاے پارہ گزا اس سروزی نا پچہ غاک داوڑ او۔

سروزی بنے پیری ٹی
گودی خانے سیری ٹی
پخیر سلینے گوڈ آ تیا
گودی بنے لوڈ آ تیا
پخیر پڑہ غاتے مُٹ کرے
گودی ننگ اٹ بٹ کرے
پخیر خلکونے تہ پلوس
گودی نا ہورتے ٹی چلوس
تاس اس ایسے دیر نا
پخیر میل اے خواہانے پیر نا
خواز دار خارے لاہانے
پخیر میلے تینا خواہانے
پخیر شر آتے کشانے
گودی کاٹم اے مشانے

مودہ۔

مودہ براہوئی خلقی شاعری ناکل آن غمگین آ صنف اے۔ مودہ کہنگ آن پد ایماندار اے یات کیرہ۔ اونا جوانی تے یات کیرہ۔ بھاز ارمانی و افسوزی آگٹ آ ایماندارے یات کرسا مودہ کشرہ۔ مودہ ناوخت آ نیاز یک مچ مریرہ۔ ایماندار نا پن اے ہلسا ہوغرہ۔

پیل اے دیرس دیرینے

پیل نا لمہ ' خدا نا

پیل اے دیرس دیرینے

پیل کہ دوست اس ارمان کرینے

پیل نا حنام تنخو کے

پیل نا جن سلو کے

پیل اے دیرس دیرینے

پیل کہ دوست اس ارمان کرینے

پیل نا قلعہ خلو کا

پیل نا تخت اے سلو کا

پیل اے دیرس دیرینے

پیل کہ دوست اس ارمان کرینے

پیل نا جن اے سلو کا

پیل نا لمہ اے اُروکا

پیل اے دیرس دیرینے

پیل کہ دوست اس ارمان کرینے

.....